

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **RNDr. L. P.**, bývajúceho v Š., zastúpeného F., s.r.o., so sídlom v B., proti žalovanému **Obvodnému úradu v Trnave**, so sídlom v Trnave, Kollárova č. 8, **o skončení pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 185/2008, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. júla 2011 sp. zn. 9 Co 157/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 26. júla 2011 sp. zn. 9 Co 157/2010 v jeho potvrdzujúcom výroku **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenu Okresnému súdu Trnava 14. novembra 2008, v spojení s upresnením žaloby, predloženým okresnému súdu 23. novembra 2009, sa žalobca domáhal skončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, vyplatenia odstupného a náhrady mzdy s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že 17. októbra 2008 nadobudol právoplatnosť čiastočný rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 28 C 24/2005-123 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 80/2008 o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny. Zamestnávateľ Obvodný úrad v Trnave ho listom z 28. októbra 2008 vyzval na nástup do zamestnania s ponukou voľných štátnozamestnaneckých miest na Obvodnom úrade v Trnave, ktoré neprijal, pretože nešlo o miesta podľa pôvodne dohodnutej pracovnej náplne na pôvodne dohodnutom mieste výkonu práce, čím vznikla prekážka v práci na strane zamestnávateľa a

povinnosť zamestnávateľa poskytovať mu náhradu mzdy. So zamestnávateľom sa nedohodol na skončení pracovného pomeru dohodou, preto ho požiadal, aby postupoval v súlade so Zákonníkom práce a jeho pracovný pomer skončil výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Zamestnávateľ s ním týmto spôsobom pracovný pomer neskončil, preto sa domáha skončenia pracovného pomeru súdnou cestou.

Okresný súd Trnava rozsudkom z 18. januára 2010 č.k. 18 C 185/2008-81 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Trnava z 2. októbra 2007 č.k. 28 C 24/2005-123, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. októbra 2008, sa stal právny úkon (skončenie pracovného pomeru) neplatným a jeho právne následky nenastali. Žalobca bol teda stále zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ktorý bol podľa § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch (ďalej len „zákon č. 515/2003 Z.z.“) zamestnávateľom zamestnancov, ktorí k 31. decembru 2003 vykonávali verejnú službu v okresnom úrade na úsekoch všeobecnej vnútornej správy, živnostenského podnikania, civilnej ochrany, krízového riadenia, obrany a bezpečnosti štátu, hospodárskej mobilizácie, správy majetku štátu a mimoriadnych rehabilitácií a prešli na krajský úrad, v ktorom územnom obvode mal okresný úrad sídlo. Na zistený skutkový stav okresný súd aplikoval § 3 ods. 4 zákona č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z. (ďalej len „zákon č. 254/2007 Z.z.“), podľa ktorého boli krajské úrady zrušené a práva a povinnosti z pracovnoprávnych vzťahov zamestnancov krajských úradov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorí k 30. septembru 2007 vykonávali verejnú službu v krajskom úrade, prešli na obvodný úrad. Právnym nástupcom Krajského úradu v Trnave sa tak stal Obvodný úrad v Dunajskej Strede, kde mal žalobca podľa zmluvy dohodnuté miesto výkonu práce. Na základe uvedeného bol okresný súd toho názoru, že výkon práce žalobcu mal zabezpečiť Obvodný úrad Dunajská Streda a nie žalovaný, ktorý v danej veci nie je pasívne vecne legitimovaným.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 26. júla 2011 sp. zn. 9 Co 157/2010 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V časti uplatnenej náhrady mzdy pripustil späťvzatie žaloby žalobcom, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil

a konanie zastavil. Žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalovaný si ich náhradu neuplatnil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukázal podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Späťvzatie žaloby žalobcom v časti uplatnenej náhrady mzdy po vyhlásení rozsudku súdom prvého stupňa krajský súd pripustil a rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie zastavil podľa § 208 O.s.p. so súhlasom žalovaného. Predmetom konania tak zostala žaloba o skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti nasledujúcim kalendárnym dňom po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) videl v porušení právnej istoty, predvídateľnosti práva a jeho aplikácie, keď vo veci právneho nástupníctva existovali právoplatné rozhodnutia iných súdov, ktoré potvrdzovali, že právnym nástupcom Krajského úradu v Trnave je Obvodný úrad v Trnave. Odvolaciemu súdu zároveň vytýkal nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) otázky právneho nástupníctva po Krajskom úrade v Trnave. Žalobca v dovolaní zdôraznil, že žalovaný nepopieral svoje postavenie právneho nástupcu pôvodného zamestnávateľa Krajského úradu v Trnave, keď ho listom z 28. októbra 2008, označeným „výzva na nástup do zamestnania“ vyzval na nástup do zamestnania v súvislosti s právoplatným rozsudkom vo veci neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a neskôr mu doručil i návrh „dohody o skončení pracovného pomeru“. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za správne a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1

O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 237 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov podľa § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na námietku dovolateľa, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., dovolací súd sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/

až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Dospel pritom k záveru, že konanie je takouto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej

vecnej legitímácie žalovaného. Odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa však súd prvého stupňa nevysporiadal s viacerými otázkami a uvedený nedostatok neodstránil ani odvolací súd, keď sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukázal. Súd prvého stupňa totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že právoplatným rozhodnutím súdu bola určená neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu a žalobca tak bol stále zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ktorý bol podľa § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. zamestnávateľom zamestnancov, ktorí k 31. decembru 2003 vykonávali verejnú službu v okresnom úrade na príslušných úsekoch a prešli na krajský úrad, v ktorom územnom obvode mal okresný úrad sídlo. Následne zákonom č. 254/2007 Z.z. došlo k zmene zákona č. 515/2003 Z.z. a podľa § 3 ods. 4 tohto zákona boli krajské úrady zrušené a práva a povinnosti z pracovno-právnych vzťahov zamestnancov krajských úradov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorí k 30. septembru 2007 vykonávali verejnú službu v krajskom úrade, prešli na obvodný úrad. Právnym nástupcom Krajského úradu v Trnave sa tak stal Obvodný úrad v Dunajskej Strede, kde mal žalobca podľa zmluvy dohodnuté miesto výkonu práce.

Súdy sa podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky správne zaoberali otázkou pasívnej vecnej legitímácie, otázkou prechodu práv a povinností po zrušení okresných úradov i otázkou prechodu práv a povinností po zrušení krajských úradov. Avšak z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom vznikol pracovný pomer žalobcu (resp. iný pomer), aký druh práce mal žalobca dohodnutý, ako sa tento pomer vyvíjal, kde bolo miesto výkonu práce žalobcu, ktoré otázky sú podstatné pre vyriešenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa tak nevyplýva, na základe čoho, akých dôkazov dospel súd k záveru, že žalobca vykonával verejnú službu uvedenú v § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. a § 3 ods. 4 zákona č. 254/2007 Z.z., keď aplikoval ustanovenia týkajúce sa verejnej služby, hoci právne predpisy obsahujú i iné ustanovenia, týkajúce sa štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu v obvodnom úrade alebo v krajskom úrade (§ 3 ods. 1, 2, 3 a 5 zákona č. 254/2007 Z.z.) a týkajúce sa štátnozamestnaneckých pomerov zamestnancov, vykonávajúcich štátnu službu

v okresnom úrade, pracovnoprávne vzťahy zamestnancov krajských úradov a okresných úradov, vykonávajúcich verejnú službu pri správe nehnuteľného majetku štátu (§ 8 ods. 2, 4, 5 a 6 zákona č. 515/2003 Z.z.). Z listinných dôkazov založených v spise, napr. z „výzvy na nástup do zamestnania“, adresovanej žalovaným žalobcovi vyplýva, že žalobcovi boli ponúkané štátnozamestnanecké miesta. Posúdenie, či ide o pracovnoprávny vzťah alebo o štátnozamestnanecký pomer je významné tiež z hľadiska aplikácie príslušného právneho predpisu. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa ďalej nie je zrejmé ako súd vyhodnotil vo vzťahu k prejednávanej veci právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Trnava č.k. 28 C 24/2005, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny dané žalobcovi 16. februára 2005 je neplatné, ktoré rozhodnutie bolo vydané v konaní proti žalovanému Obvodnému úradu v Trnave, ktorý úrad súdy považovali za právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave. V odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že právny úkon je neplatný a jeho následky nenastali, tak žalobca zostal zamestnancom Krajského úradu v Trnave. Uvedené však z rozhodnutia nevyplýva. Práve naopak z odôvodnenia právoplatného rozhodnutia vyplýva, že súdy mali za to, že žalobca už nie je zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ale Obvodného úradu v Trnave, ktorý ako právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave zo zákona považovali v danej veci za účastníka konania a konali s ním. Zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné i z hľadiska vysporiadania sa s otázkou pokračujúceho súdneho konania (po právoplatnosti rozhodnutia) v otázke ďalšieho zamestnávania žalobcu a náhrady mzdy podľa § 79 Zákonníka práce, ktoré skôr začaté konanie v čase rozhodovania súdov prebiehalo. Z ďalších dôkazov založených v spise vyplýva, že po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi ako zamestnávateľ konal Obvodný úrad v Trnave, napr. z „výzvy na nástup do zamestnania“ a z „dohody o skončení pracovného pomeru“. Ani ohľadom týchto dôkazov nie je v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa uvedené ako sa súd s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Rozhodnutie je nepreskúmateľné i v časti, v ktorej súd prvého stupňa uvádza, že „konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb, začaté do 30. septembra 2007, dokončí tento obvodný úrad. Jedná sa v každom prípade o Obvodný úrad Dunajská Streda, ktorý mal v skutočnosti zabezpečiť aj výkon práce v prospech navrhovateľa.“ Súd prvého stupňa pravdepodobne uviedol ustanovenie § 3 ods. 12 zákona č. 254/2007 Z.z. Avšak toto ustanovenie sa týka konaní začatých krajským úradom (v ktorých krajský úrad vystupuje ako správny orgán), pričom o také konanie

v preskúmvanej veci nejde. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu na také konania súd prvého stupňa poukázal.

Na základe vyššie uvedeného tak rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje náležitosti rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý v celom rozsahu sa stotožniac s jeho odôvodnením naň v podrobnostiach s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. len poukázal, Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Keď sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V prípade, keď odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa a s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. odkáže na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, odôvodnenia tohto rozhodnutia súdu prvého stupňa musí vyhovovať náležitostiam § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých

výpovedi svedkov vychádzal, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. a uvedený nedostatok neodstráni ani odvolací súd, je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ žalobca ako dovolací dôvod uvádzal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková